

Crăciun românesc

Felix

Se-anină ȕurȕurii de calendar
Şi ultima sa filă stă să cearnă
Omăt, când caii crivăȕului, iar,
Muşcă zăbala, nechezând a iarnă.

O fi zăpadă şi prin alte ȕări,
La fel de rece şi de...luminoasă,
Dar scârȕăitul ei nu-i nicăieri
Cum este al omătului de-acasă.

Până şi zurgălăii de la cai,
Şi lemnul când, muşcat de ger, trosneşte,
Sună la noi, pe-acest picior de plai,
Ca nicăieri în lume: româneşte!

Dar decât toate astea mai presus ,
Chiar steaua magilor, ce luminează
La sărbătoarea Pruncului Isus,
Tot româneşte ne îmbrăȕisează.

Căci chiar dacă Pruncul sărbătorit
Prin Naştere pământu-ntreg cuprinde,
Niciunde nu-i mai călduros primit
Ca-n ȕara ce grăieşte prin colinde.

Veniȕi români acasă de Crăciun,
Acel „acasă” care se cunoaşte
Prin „mai frumos”, „mai luminos”, „mai bun”,
Şi toȕi să colindăm „Cristos se naşte...”

Simion Felix Marȕian